

# Remonstranten Sommelsdijk



**“... *Elkaar vinden* ...”**

**Zondag 15 oktober 2023**

Bram Schrier, hoofd van dienst

Dick Muller, organist

Toon Vessies, voorganger

Orgelspel

Welkom - mededelingen

Aansteken kaarsen

**Wij zingen** “Zomaar een dak” LB 276: 1 + 2

Inleiding op het thema

**Wij zingen** “Licht dat ons aanstoot” LB 601: 1 t/m 3

Gebod vanuit verstillings

**Wij zingen** “In de veelheid van geluiden” LB 283: 1 t/m 4

**Eerste lezing:** “Zomer” van Toon Tellegen (1941)

Zomer.

De zon schijnt.

De hemel bloeit.

Mensen kijken omhoog,  
gaan op hun tenen staan,  
klimmen op elkaars schouders  
en plukken God.

‘God is mooi,’ zeggen ze, ‘mooier dan ooit.’

Ze zetten hem in vazen

op hun tafels en voor hun ramen,

en God bloeit en geurt een middag en een avond -

dan leggen ze hem tussen de bladzijden van een schrift,

onder een ijzeren gewicht

voor later, in de winter,

als er niemand is.

**Wij zingen** “Zo vriendelijk en veilig als het licht” LB 221: 1 t/m 3

**Tweede lezing:** “Het aardvarken” van Toon Tellegen

Op een ochtend vroeg in de zomer besloot het aardvarken zich te verstoppen. Hij had dat nog nooit gedaan. Hij ging naar een deel

van het bos waar volgens hem nooit iemand kwam en kroop daar in een struik vol met stekels en doornen. Nu ben ik onvindbaar, dacht hij. Maar voor alle zekerheid groef hij nog een gat in de grond, midden onder de struik, en ging daarin zitten, zodat alleen zijn hoofd nog zichtbaar was als iemand de takken opzij boog. Vind mij nu maar eens ...! dacht hij en hij wreef in zijn handen die hij met moeite bij elkaar bracht.

Maar toen hij een tijdje daar zo in elkaar gedoken had gezeten, dacht hij: zou iemand mij eigenlijk wel zoeken? Als niemand je zoekt, wat heb je er dan aan om je te verstoppen? Hij kroop naar boven, trok zijn armen los, zette zijn handen aan zijn mond en riep zo hard als hij kon: "Zoekt iemand mij?"

Het was een tijd stil.  
Nee dus, dacht hij.

Toen hoorde hij een stem, van ver weg: "Ja."  
"Weet u dat zeker?" riep het aardvarken verbouwereerd.  
"Ja", riep de stem.

Het aardvarken voelde zijn hart bonzen. Maar toen fronste hij zijn voorhoofd en dacht: zoekt hij mij wel? Zoekt hij misschien niet iemand anders die zich ook heeft verstoppt?

"Maar weet u wel wie ik ben?" riep hij. "Ja."  
"Wie dan?" "Het aardvarken."  
Hij haalde opgelucht adem. Iemand zoekt speciaal mij, dacht hij. Ik heb me dus niet voor niets verstoppt. Hij kroop weer in het gat in de grond en trok de struik over zich heen.

Het was stil in het bos. Geen blaadje ritselde aan de bomen en geen vogel floot. Urenlang zat het aardvarken daar zo. Hij hoopte dat iemand hem nog steeds zocht, maar hij hoopte ook dat niemand hem zou vinden.

Aan het eind van de middag werd hij ongerust en kroop weer naar boven. Hij zette opnieuw zijn handen aan zijn mond en riep: "Zoekt

u mij nog steeds?” “Jazeker” klonk het meteen vanuit de verte.  
“En weet u ook nog steeds wie ik ben?” “Ja, het aardvarken.”

Nu weet ik het zeker, dacht hij en hij kroop weer terug in het gat in de grond onder de struik. Tot laat in de avond zat hij daar zo.

Wat nu? dacht hij, toen de maan hoog boven hem van achter een wolk tevoorschijn kwam. Hij probeerde aan zijn achterhoofd te krabben, maar dat ging niet.

Nu niks, dacht hij. Hij maakte zich zo klein mogelijk, kroop nog iets dieper weg, zodat zelfs iemand die hem al dagenlang zocht en heel dichtbij was, hem niet zou kunnen vinden, en viel tevreden in slaap.

**Wij zingen** “De wijze woorden en het groot vertoon” LB 1001: 1 t/m 3

**Overdenking** “Elkaar vinden ...”

**Muzikaal intermezzo**

**Gebed vanuit verstillig - aansluitend een Soefigebed**

O Gij, die de volmaaktheid zijt  
van liefde, harmonie en schoonheid,  
Heer van hemel en aarde, open ons hart,  
opdat wij Uw stem mogen horen die ... ...  
voortdurend van binnenuit komt.  
Ontsluit ons Uw goddelijk licht, ... ...  
dat in onze ziel is verborgen,  
opdat wij het leven beter mogen kennen en begrijpen.

Allergenadigst en barmhartige God,  
schenk ons Uw grote goedheid,  
leer ons Uw liefdevol vergeven,  
hef ons op boven alle onderscheid en verschil ... ...  
dat de mensheid verdeelt.  
Zend ons de vrede van Uw goddelijke Geest  
en verenig ons allen in Uw volmaakte wezen. **Amen**

**Wij zingen** “Wonen overal nergens thuis” LB 419: 1 t/m 3

## Collecte

### Elkaar tot zegen zijn

#### Ontmoeting bij koffie en thee

*Voor verdere inspiratie ná de koffie*

Wat we willen:  
momenten van helderheid  
of beter nog: van grote klaarheid  
Schaars zijn die momenten  
en ook nog goed verborgen

Zoeken heeft dus nauwelijks zin,  
maar vinden wel  
De kunst is zo te leven  
dat het je overkomt:

die klaarheid, af en toe

*Martin Bril (1959-2009)*

#### ***Eb***

Ik trek mij terug en wacht.  
Dit is de tijd die niet verloren gaat:  
Ied're minuut zet zich in toekomst om.  
Ik ben een oceaan van wachten,  
waterdun omhuld door 't ogenblik.

Zuigende eb van het gemoed,  
dat de minuten trekt en dat de vloed  
diep in zijn duisternis bereidt.  
Er is geen tijd. Of is er niets dan tijd?

*M. Vasalis (1909-1998)*

Uit: "Vergezichten en gezichten"

Uitgeverij van Oorschot 1954

“Het leven bestaat uit licht en schaduw en  
we gaan door beide heen”

*Onbekend*

***Wijzen zijn zij die omwegen maken***

Want wie lijnrecht naar zijn doel wil,  
doet wereld en mensen geweld aan.

De goede weg is gehoorzaam aan de aarde,  
voegt zich naar haar hoogten en laagten  
en volgt de kronkellijn van de rivieren.

Wie de wijsheid van de weg heeft geleerd,  
weet dat wij worden geleid langs vreemde paden.

Want niet wij maken de weg.  
De weg maakt ons.

*Onbekend*

***Icoon***

Er schuilt een gedaante in mijn eigen ‘ik’  
die anders is en levendiger en vrijer  
die in zichzelf geen muren kent en tralies  
geen eigendunk heeft en geen geldingsdrang  
die zich weet los te maken uit de windsels  
van angst en gal en treurig zelfbeklag  
die opengaat en ademt in de ruimte  
en luisteren wil, geduld heeft, troosten kan  
en minnend inziet wat een ander mens bezielt  
die geen bedenkingen, geen grenzen kent  
en lachend geeft en deelt vanuit een  
wijd besef dat allen op de aarde één zijn

en dat geen lot ons breken kan  
omdat wij gronden in de echte liefde

Soms in het donker  
kijkt dat diepste 'ik' mij aan  
en ik herken het als de levende ikoon  
van wat ons ooit is aangezegd:  
de nieuwe mens in mij en iedereen verborgen  
zo ver, zo ver – maar onder ons bereik.

*Catharina Visser (1932-2015)*

Uit: "Door schemering en dageraad"

"Het allerkostbaarste kan niet worden gezocht  
maar moet worden afgewacht"

*Simone Weil (1909-1943)*

### ***Jij Ongekende, Jij Verscholene***

Jij, Ongekende, alom aanwezig  
in de stemmen van de mensen en hun muziek,  
in het geruis van water en wind,  
in de schoonheid van de schepping  
van boomblad tot menselijk,  
in al die vormen van zinderend leven,  
Die de mens het denkvermogen schonk  
en de gaven van de taal,  
Jij aanwezig in het handelen ten goede  
en in het weerstreven van wat slecht is,

Die in het wonder bent  
dat om zoveel dingen hangt,  
die sluier van geheimen

die zoveel vermoeden doet

Jij, Verscholene,  
die in ieders hart Je voetstap zet  
om ons nader te laten komen  
tot een geborgen zijn,  
een liefde die alles omvat,

Jij, eeuwige beweging,  
Adem van alles wat leeft,  
Die vreugde is, vrijheid ...

ik stamel, ik, kleine mens,  
durf nauwelijks te zeggen

ik hou van Jou, Ongekende,  
Barmhartige, ik heb je lief

*Marijke de Bruijne (1936-2020)*

Uit: "Leven in lagen"

*mijzelf losmaken van  
'moetens', verwachtingen  
schuldgevoelens  
schaamte  
oordelen*

*leven vanuit een liefdevol  
omgaan met mijzelf  
in vertrouwen  
op eigen intuïtie  
vanuit weten dat alles  
al in mij is  
en bewegen wil  
naar jou*



“Er moeten mensen zijn die op het donkere asfalt  
in grote lichte letters ‘liefde’ verven”

*Toon Hermans*